

COMENCEM LA TRANSICIÓ A LA INDEPENDÈNCIA

En groc les esmenes acceptades i transaccionades

1. EL NAIXEMENT DE SOLIDARITAT CATALANA PER LA INDEPENDÈNCIA, UNA NECESSITAT NACIONAL

5El sentiment independentista, en un grau o altre d'intensitat o de concreció, ha estat present al poble català des del mateix moment en què va veure's suprimida la sobirania, el 1659 a la Catalunya Nord a mans de França, i entre el 1707 i el 1715 a la resta dels Països Catalans, a mans d'Espanya. Arribats al segle XXI, encara no tenim Estat, però malgrat la dominació, partició i 10espoliació que pateix, la nació catalana continua essent un subjecte nacional que reclama recuperar la seva veu política a Europa i al món.

El creixement de la voluntat d'independència ha estat constant, i constatable, especialment durant la darrera dècada. Així ho han reflectit, a més, totes les enquestes: si l'any 1991, els partidaris de votar sí a la independència 15en un referèndum eren el 35% de la població del Principat de Catalunya, a final del 2011 ja n'eren el 45'4% (mentre que els contraris, els qui declaren que hi votarien negativament, passaven del 50% al 24%). Al temps que, al País Valencià i a les Illes Balears, les enquestes (on no es pregunta mai per la independència) assenyalen una baixada continuada dels qui es consideren 20únicament espanyols.

En aquest context, quan l'aspiració d'avenç autonòmic que representava l'Estatut de Catalunya de l'any 2006 va ser liquidada d'un cop de ploma pel poder polític i judicial espanyol, va quedar al descobert la nul·la intenció de reforma, la nul·la voluntat d'assumir una articulació plurinacional per part de 25l'Estat. Però els partits catalans integrats a l'ordre establert –tots els que en aquell moment tenien representació parlamentària– no van poder o no van voler donar resposta política a l'enroc estatal. Tanmateix, aquesta manifesta inoperància no va impedir que emergís amb força un sobiranisme cívic transversal i desacomplexat que ja és en vies d'esdevenir sociològicament 30majoritari a Catalunya.

Dos esdeveniments importants han estat expressió recent d'aquesta onada sobiranista: **les consultes sobre la independència** Text anterior: **consultes independentistes i la massiva manifestació del 10 de juliol del 2010.**

Cal recordar que, en una iniciativa única al món, la societat catalana va ser 35capaç d'organitzar gairebé 600 consultes sobre Text anterior: per la independència a pobles i ciutats, va mobilitzar més de 900.000 persones que van votar en un referèndum impecablement realitzat i ben significatiu de la

voluntat i la determinació populars. Així mateix, com a culminació d'aquest procés, i com a mostra també del rebuig davant del menysteniment que la voluntat catalana rep per part de l'Estat espanyol, vàrem viure, el 10 de juliol de l'any 2010, la que fou, probablement, la manifestació més gran que mai no hi shagi hagut a Europa **amb un clam coral** però unànime per la independència.

Davant d'aquesta situació, en comptes d'encapçalar la legítima demanda del poble català i fer la passa endavant que els temps els demanaven, els polítics de l'*statu quo* autonomista (ICV, PP, ERC, PSC i CiU) **amb les seves actuacions o actituds hi posen el fre** text anterior: van decidir imposar el fre. No tan sols no van prendre cap iniciativa per tal de donar resposta política a l'anhel cívic, sinó que van impedir que prengués forma: quan es va presentar al parlament autonòmic del Principat dues iniciatives populars per convocar un referèndum oficial d'independència, que haurien permès donar cobertura institucional a les consultes, **tots aquests partits en van negar la tramitació.**

Aquesta negativa va mostrar clarament que, per poder avançar en el cada vegada més necessari i més desitjat procés de secessió democràtica, **calia (i cal) canviar la composició del Parlament, i calien (i calen) diputats i diputades independentistes** (és a dir, amb la consecució de la independència com a eix prioritari de la seva acció política).

Paral·lelament el món es movia i es mou cap a l'existència de cada vegada més estats independents. Un procés que va arribar al cor de l'Europa occidental amb els casos de Flandes i, sobretot, d'Escòcia, on és prevista la convocatòria d'un **referèndum d'independència la tardor de l'any 2014.** Mentre Escòcia camina cap a la seva independència **(al restabliment de la independència)**, als Països Catalans no podíem **restar indiferents al corrent sobiranista que recorre Europa i perdre l'oportunitat d'aprofitar experiències d'altres pobles que estiguin independitzant-se.** Text anterior: ni ens podem quedar mirant el melic.

D'aquella onada independentista, de la constatació de bloqueig de l'autonomisme, i d'un context internacional favorable, va néixer **Solidaritat Catalana per la Independència** (SI), com a opció electoral explícitament independentista, transversal, plural, progressista i renovadora que va concórrer a les eleccions pocs mesos després de la seva creació amb l'objectiu prioritari d'assolir la independència i que hi va obtenir quatre diputats.

Òbviament, va ser un bon resultat. Però no pas suficient. L'objectiu de Solidaritat no és ni mantenir-se dins del clos autonomista, ni aspirar a gestionar-lo, **sinó bastir la majoria política que faci possible la transició a la independència i la seva proclamació.** Aquest és el repte col·lectiu per als propers anys.

2. LA DEPENDÈNCIA D'ESPANYA I FRANÇA HAN PORTAT ELS PAÏSOS CATALANS A UNA SITUACIÓ CRÍTICA.

L'ofensiva espanyolista del PP encara agreujarà més aquesta situació límit

L'Estat espanyol està immers en una doble crisi institucional i econòmica que és fruit tant de la seva tradició econòmica, especulativa i espoliadora com de la conjuntura internacional. Aquest fet agreuja encara més els efectes del robatori fiscal que patim als Països Catalans i ens fa sofrir encara **una tercera crisi** que empobreix **la majoria de la població** text anterior: la ciutadania en un grau insuportable.

Cada vegada són més arbitràries i cobdicioses les condicions de la dominació política que la imposició estatal exerceix en tots els camps, encara més des de l'ofensiva espanyolista del PP. **La subordinació a Espanya ha conduït el país a una situació límit. Som en una cruïlla:** o assolim la independència en els propers anys, o els pilars sobre els quals s'ha construït la nació catalana durant segles **(la llengua catalana, la tradició democràtica, les manufactures i la indústria, la innovació agrària, el valor del treball i les formes de vida que són pròpies) poden desaparèixer.**

20 Text anterior: (les manufactures i la indústria, la innovació agrària, la llengua catalana, el dret i els costums, la tradició democràtica, el valor del treball i les formes de vida que ens són pròpies) poden desaparèixer.

La situació crítica, fruit del sistema de dominació política, s'estén a tots els àmbits:

25- **la llengua**, columna vertebral de la nació catalana, viu una persecució i un arraconament constants i obsessius, ara especialment punyent en l'àmbit de l'escola (les recents revisions dels Estatuts d'autonomia han permès a l'Estat espanyol, mitjançant el Tribunal Constitucional, anul·lar conquestes com ara la immersió lingüística, mentre que, al País Valencià, fins i tot perilla l'existència de les línies en català i a les Illes el govern autonòmic pretén liquidar tota presència del català a les aules). **De la mateixa manera, la situació de l'aranès a la Vall d'Aran, poc temps després d'haver vist reconeguda la seva cooficialitat en terres catalanes, ha començat a patir els mateixos actes persecutoris per part de l'Estat espanyol que la llengua catalana.**

35

L'objectiu final de l'estat espanyol en matèria lingüística es la **substitució** de la llengua pròpia dels catalans, el català, per la llengua imposada per llei, el castellà.

Tampoc no ha servit l'autonomisme per a amortir aquests atacs, ans al contrari **s'ha demostrat l'eina** per a portar a terme aquests atacs, perquè la participació en comunitats autònomes ha dibuixat ratlles de separació que actuen com a forces centrifugadores, bo i provant de debilitar la potència d'un idioma amb més de 510.milions de parlants i que vertebrava una cultura de vocació internacional.

Els polítics autonomistes, que acaten la legalitat emesa pels òrgans de l'estat sense qüestionar-la, encara que sigui injusta i il·legítima, esdevenen l'instrument executor per a sotmetre sense escrúpols la nació catalana, i destruir-ne la llengua.

- **l'economia** dels Països Catalans, tradicionalment productiva (industrial i 10agrària), dinàmica i articulada sobre una xarxa de petites i mitjanes empreses que donen entitat a l'anomenat Arc Mediterrani, pateix les conseqüències del robatori fiscal i la supeditació als interessos de l'estat espanyol, **antagònics als nostres** text anterior: contraris de sempre als nostres. **Els intents de frenar l'avenç del Port de Barcelona no construïnt el transport per a la sortida de** 15**mercaderies, el bloqueig polític per al desenvolupament i el creixement de l'aeroport del Prat com un autèntic enllaç internacional, la presentació de l'eix de comunicacions central per enfosquir l'eix mediterrani com el millor projecte de connexió ferroviari amb Europa en són només alguns exemples.**

L'absència d'inversions en infraestructures **(el que posa en perill la vida dels** 20**catalans)**, recerca i desenvolupament, en educació i beques, en ajudes als treballadors i emprenedors, com a conseqüència de l'espoliació fiscal, ha comportat una crisi social i econòmica esfereïdora, **amb més del 30% d'índex de fracàs escolar i més** del 20% d'atur, **la marxa de joves a altres països a la recerca d'un futur millor**, i el tancament de desenes de milers d'empreses. Això, 25i la centralització del teixit econòmic i financer al voltant de Madrid, amb una espanyolització premeditada de l'economia peninsular, devasta l'economia catalana.

L'espoliació fiscal, el robatori fiscal, és una sagnia contínua que afebleix els Països Catalans i que esdevé del tot insostenible en moments de crisi: els 30aproximadament **27.000.000.000€ de robatori fiscal** que sostreuen dels Països Catalans sense retorn (20.000.000.000€, només al Principat) tenen efectes directes en **la pèrdua de la** qualitat de vida de la ciutadania, de les persones. Amb aquests recursos podríem construir un país sense retallades i amb capacitat per sortir de la crisi, garantir i estendre l'Estat del Benestar i 35**reconduir la situació actual on, les dades recents, ens mostren que un 20,4% de la població catalana viu al llindar de la pobresa.**

- **la progressiva dilució** de la nostra identitat col·lectiva, del conjunt de referents i projectes que mantenen viva i amb projecció una comunitat humana,

un poble, és, finalment, la conseqüència d'aquesta pluja que, fina o gruixuda, fan caure contínuament sobre el nostre país **des de fa més de tres-cents anys.**

3. DAVANT L'ATZUCAC DE L'AUTONOMIA, LA INDEPENDÈNCIA ÉS 5 L'ÚNICA ALTERNATIVA PER AL PROGRÉS DE LA NACIÓ CATALANA

Els projectes polítics que ha procurat l'autonomisme en aquesta darrera dècada per no abordar la necessària independència han fracassat un rere l'altre.

10 L'autonomisme **polític, econòmic i mediàtic** ja ho ha intentat tot dins d'Espanya: des d'exercir de bons minyons per provar d'aconseguir millor finançament, com va procurar CiU l'any 2000 en donar suport a la majoria absoluta del PP, fins a l'intent de reformar Espanya mitjançant un nou Estatut d'Autonomia per al Principat, l'any 2005, que va ser liquidat en episodis
15 successius per les institucions espanyoles i fins a la sentència del Tribunal Constitucional. Tota nova provatura autonomista ens aboca i acula al mateix punt, al fracàs quant a la millora de la situació del país.

L'autonomisme s'ha volgut justificar sempre amb el "més val això que res", però la crua realitat és que Espanya ha fet servir aquests intents de reforma
20 mitjançant l'autonomia política com un bumerang per deixar-nos **un altre cop en no res.** Així és com Espanya ha utilitzat les reformes dels Estatuts: **prometent un pas endavant per aconseguir forçar dos passos enrere**, per mitjà de les retallades (amb un gruix de mesures vestides de tecnicisme economicista però amb conseqüències també polítiques) i, **finalment**, amb les sentències del TC
25 contra els Estatuts, que han acabat no només amb els avenços dels nous Estatuts, sinó, fins i tot, amb allò que ja havia quedat fixat a l'Estatut de Catalunya del 1979 (amb la sentència que posa fi a la immersió lingüística, prohibeix convocar referèndums o fa obligatori formar part del règim comú en matèria de finançament).

30 Per cada pas endavant que s'ha intentat, Espanya ens n'ha fet recular dos enrere. Aquest és el resultat pervers de jugar a l'autonomisme. A més, és clar, de la divisió interna de la nació en diferents parcel·les político-administratives, que han fomentat el desconeixement i l'allunyament entre elles.

Amb tot, cada vegada que creix la voluntat sobiranista al si de la societat
35 catalana, i en comptes **d'actuar amb determinació** text anterior: d'agafar el bou per les banyes i donar resposta a aquesta voluntat (una resposta no només

factible sinó també necessària), **l'autonomisme simplement apuja el llistó de la retòrica**, augmenta la gesticulació en el buit, alça il·lusoris castells de cartes i pretén, amb antics o retocats jocs de mans **i de paraules**, reconduir aquest impuls de llibertat cap a la vella cleda d'un estat caduc i espoliador.

5l és des d'aquesta repetida mecànica ara s'ha posat en marxa un altre intent reformador d'Espanya, promogut per CiU: l'anomenen pacte fiscal. Aquest suposat "pacte" és un altre intent de model de finançament fora de la LOFCA que, igual com la resta, està abocat al fracàs, a xocar contra el mateix mur polític espanyol. Igual com sempre, aquest "pacte" hauria de ser acordat amb
10el govern espanyol, i, a hores d'ara, tant el PSOE com el PP ja s'hi han oposat. Sembla, a més a més, que no es vulgui tenir en compte que és inviable jurídicament i econòmica, donat que és contrari a la sentència del TC contra l'Estatut i que s'hauria de desenvolupar en el marc d'un Estat espanyol en fallida econòmica.

15**Aquesta darrera ranera de l'autonomisme és especialment estrofolària** en l'actual conjuntura neonacionalista que es dibuixa a Espanya: no és només que ni tan sols no compleixin els acords fiscals actuals i que es neguin a abonar als governs autonòmics els deutes econòmics pendents, sinó que aguditzen la deriva centralitzadora amb la imposició del control polític previ pressupostari de
20les comunitats autònomes, cosa que, de fet, significa la intervenció de l'autonomia. Davant d'això, l'autonomisme opta per l'estratègia de l'estruc i continua com si res no passés.

Després que els Països Catalans hagin provat cadascun dels camins, del mig o de les vores, per pretendre un encaix satisfactori amb Espanya i evitar tant el
25centralisme com la independència, la crua realitat ens fa adonar que tots i cadascun d'aquests camins ens tornen a conduir inexorablement cap a Espanya, i que Espanya ens continua enganyant, humiliant i absorbint.
Continuar especulant per camins imaginaris només portarà al nostre poble més patiments, retallades i pobresa.

30És l'hora de fer allò que han fet totes les nacions que han volgut prosperar, és l'hora d'iniciar l'únic camí viable per als Països Catalans, el camí de la independència, mitjançant un procés de transició a la independència que ens permetrà constituir-nos en l'Estat, l'Estat més pròsper de l'Europa mediterrània, un dels països més rics de la Unió Europea. **D'aquesta manera Catalunya i els**
35**Països Catalans podran decidir lliurement de quina manera cooperar i participar de ple dret en la construcció d'Europa i del món.**

4. I DESPRÉS DE LA INDEPENDÈNCIA? CATALUNYA I ELS PAÏSOS CATALANS, L'ESTAT MÉS PRÒSPER DE L'EUROPA MEDITERRÀNIA

Les nostres potencialitats poden portar l'Estat català a ser el país més pròsper i líder de l'Europa mediterrània i un dels Estats més rics de la Unió Europea: per la nostra ubicació geogràfica privilegiada podrem vertebrar l'Arc Econòmic Mediterrani i conformar un pol logístic i econòmic d'importància estratègica, podrem desenvolupar la nostra capacitat industrial i exportadora, racionalitzar i millorar Text anterior: ampliar el potencial turístic excepcional que tenim impulsar la capacitat de treball i creativitat , que sempre ha caracteritzat el poble català, tenint cura del potencial humà que, tècnicament capacitat en el terreny de la innovació i recerca, se n'ha d'anar del país.

Aquest és el projecte estratègic que Solidaritat Catalana per la Independència pensa per al futur Estat català, i que des d'ara volem transmetre al conjunt de la ciutadania. La Catalunya i els Països Catalans que construirem amb la independència seran un país excepcional, líder de l'Europa mediterrània.

4.1 L'Estat català, potència econòmica, innovadora i exportadora

Amb Estat propi podrem desenvolupar totes les potencialitats econòmiques que ara queden soterrades pel centralisme econòmic i l'espoliació fiscal. La biomedicina, la microelectrònica, les energies renovables, el sector agroalimentari, l'automoció, el tèxtil i la moda, els sectors del turisme, la important indústria cultural, la logística, per dir-ne alguns, tots aquests sectors degudament apuntalats i potenciats per l'Estat català asseguraran un país amb potència econòmica, innovador i exportador.

4.2 L'Estat català del benestar

Amb la fi del robatori fiscal i invertint en el propi país i la seva gent, i amb aquest recursos que ara es queda Espanya, podrem millorar significativament els serveis socials i l'Estat del Benestar:

La sanitat podrà garantir una assistència universal i gratuïta i promoure canvis en el model de gestió per tal de millorar la qualitat dels serveis existents i afegir-ne de nous d'acord a les necessitats canviants de la població (com acabar amb les llistes d'espera).

Podrem millorar l'educació (amb beques per als joves estudiants, l'accés gratuït als materials educatius en etapes obligatòries, la reducció del nombre d'alumnes per aula, la potenciació dels centres públics i de projectes educatius innovadors que siguin de referència).

L'augment de recursos permetrà una acció sistemàtica i decidida per eradicar la pobresa amb especial atenció als infants i joves, garantint un nivell de vida digne per a tots els catalans.

L'Estat català podrà donar una resposta àgil i fiable a les necessitats bàsiques de les persones amb dificultats proporcionant l'accessibilitat i l'adaptació a l'entorn de les persones amb discapacitat i millorant i creant nous serveis per a persones gran (amb ajudes a les persones discapacitades, més places de residència, amb pensions suficients per a tothom...)

Les mesures de protecció a les famílies podran incloure millores en l'accés a l'habitatge com l'habitatge protegit i la dació en pagament, l'accés a la cultura i al treball i la conciliació familiar amb l'augment del nombre de llars d'infants i altres ajuts per fills a càrrec, i fer polítiques de promoció i d'igualtat de la dona en tots els àmbits.

Text anterior

15 **4.2 L'Estat català del benestar**

Amb la fi del robatori fiscal i invertint en el propi país i la seva gent aquest espoli que ara es queda Espanya, podrem millorar significativament els serveis socials i l'Estat del Benestar: podrem millorar la sanitat (i acabar amb les llistes d'espera i la precarietat d'alguns serveis, garantir-ne l'assistència universal i gratuïta...), podrem millorar l'educació (amb beques per als joves estudiants, la gratuïtat dels llibres de text, la reducció del nombre d'alumnes per aula, la potenciació dels centres públics), l'atenció a les persones (amb ajudes a les persones discapacitades, més places de residència...) i a les famílies (llars d'infants, conciliació de la vida laboral i familiar, ajudes per fills a càrrec...)

4.3 L'Estat amb el català com la llengua pròpia i oficial

El català és la llengua pròpia del país. I, com a tal, serà la llengua oficial de l'Estat català. L'occità també serà oficial a la Vall d'Aran i La Fenolleda i el castellà ho serà a determinades comarques interiors del País Valencià.

La normalització del català com a llengua comuna permetrà assegurar-ne la plenitud, cohesionar el país, i millorar les oportunitats de tothom que visqui entre nosaltres. Es garantirà el respecte i l'aprenentatge d'altres llengües, com l'anglès, el francès, el castellà, etc.

35 A tal efecte es crearà una legislació lingüística que:

- Garanteixi que la llengua catalana sigui **necessària** en tots els àmbits de la vida pública: sistema educatiu, mitjans de comunicació, relacions laborals, visats, integració de nouvinguts, justícia, sanitat, oci...

- **li retorni el prestigi** tant dintre la nació com a nivell internacional, amb polítiques decidides i ambicioses de donar suport als creadors, a les indústries culturals i a llur difusió i promoció, dins i fora del territori de la nació catalana.

El procés de creació de l'Estat català tindrà en compte la realitat sociolingüística del país i vetllarà perquè no sigui utilitzada com un factor de conflicte social per a dificultar la viabilitat del procés d'independència.

10

4.3 L'Estat amb el català com a llengua comuna

15 El català serà la llengua oficial i comuna del país (i l'aranès a la Vall d'Aran, el castellà a determinades comarques interiors del País Valencià i l'occità a la Fenolleda). La normalització del català com a llengua comuna permetrà assegurar-ne la plenitud, cohesionar el país, i millorar les oportunitats de tothom que visqui entre nosaltres. Es garantirà el respecte i l'aprenentatge d'altres llengües, com l'anglès, el francès, el castellà, etc.

20 A tal efecte es crearà una legislació lingüística que:

- contribueixi a fer la llengua catalana **necessària** en tots els àmbits de la vida pública: sistema educatiu, mitjans de comunicació, relacions laborals, visats, integració de nouvinguts, justícia, sanitat, oci...

25 - **li retorni el prestigi** tant dintre la nació com a nivell internacional, amb polítiques decidides i ambicioses de creació i promoció cultural.

4.4 L'Estat català, radicalment democràtic i **compromès en la lluita contra la corrupció** lliure de corrupció

Un veritable tarannà democràtic **ha de vertebrar** l'Estat català. El nou Estat, **constituït en República**, podrà deixar enrere definitivament el llast del franquisme, jurídic i sociològic, i construir una democràcia plena: amb una Llei d'informació pública, **llistes obertes**, la limitació de salaris per a càrrecs públics, la transparència en la gestió pública, **l'impuls de la democràcia directe**, **el dret dels ciutadans a la iniciativa legislativa i a promoure referèndums**, amb lleis electorals veritablement democràtiques....

El final del clientelisme que ha generat el sistema d'autonomia i dependència política amb l'objectiu de mantenir la submissió i l'obediència a Espanya de la política catalana permetrà, així mateix, construir un sistema meritocràtic on la corrupció i el clientelisme s'eradiquen.

54.5 L'Estat català més solidari

Acabada la forçosa espoliació fiscal, ens podrem mostrar com allò que realment som, un poble solidari i compromès amb les causes de la humanitat i amb els pobles del món que ho necessiten. Així ho demostrem a bastament amb milers d'iniciatives solidàries que cada any s'organitzen al llarg i ample dels Països Catalans.

4.6 L'Estat català, territori equilibrat i lliure d'energia nuclear

La sobirania catalana sobre el territori català ens permetrà organitzar-lo administrativament en funció de la nostra realitat cultural, econòmica i geogràfica i no pas segons els interessos espanyols i francesos, sempre determinats a promoure la nostra divisió. Alhora, podrem tenir cura del nostre medi ambient i protegir-lo d'interessos especulatius.

Podrem impulsar una política energètica autònoma que desenvolupi prioritàriament les energies renovables per fer possible un sistema energètic desnuclearitzat.

20 Podrem vertebrar el nostre territori amb una aposta clara per un transport públic de qualitat que garanteixi la mobilitat de tots els ciutadans del país amb un model sostenible econòmicament i ambiental. Caldrà un fort impuls del transport ferroviari regional i de rodalies en els principals corredors de tot el país, complementat amb altres modes de transport col·lectiu a la resta.

25

4.7 L'educació, el civisme i els valors, puntal del nou estat català

El nou Estat català portarà a terme el canvi i millora en l'educació i la recerca, destinant-hi els recursos necessaris per estar a l'alçada dels Estats europeus que en són capdavanters actualment en aquests àmbits, que només serà possible amb un profund 30 procés de regeneració que contempli aquests tres eixos bàsics: **la formació de la pròpia personalitat en relació amb els altres** Text anterior: del caràcter, la difusió dels valors col·lectius, cívics i nacionals, i la integració del coneixement.

L'educació es recolzarà sobre sòlides bases objectives i no ideologitzants i tindrà 35 com a objectiu la consecució d'**homes i dones autònoms amb plena capacitat de**

conèixer-se, de formar-se, de raonar i de crear, i amb un clar sentit de la responsabilitat individual i col·lectiva.

Si les escoles i els instituts han de proporcionar les eines i el marc físic i humà que fomenti el que hem dit anteriorment, les universitats han d'esdevenir, a més, centres de reflexió i investigació, que reverteixin en benefici dels àmbits intel·lectual, social i econòmic de la nació.

4.8. L'Estat català en la defensa dels drets de les persones

L'Estat català vetllarà per la defensa de tots els drets proclamats en la Declaració Universal dels Drets Humans contra tot tipus de discriminació per raó de raça, de color, de sexe, de llengua, de religió, d'opinió política, d'origen nacional o social, de fortuna, de naixement o de qualsevol altra classe. Així mateix defensarà els Pactes Internacionals de l'ONU del 1966 els quals en el seu article primer expliciten que "Tots els pobles tenen el dret a l'autodeterminació i en virtut d'aquest dret determinen lliurement el seu estatut polític i procuren també pel seu desenvolupament, econòmic, social i cultural".

4.9 L'estat català amb vocació europea i internacional

Com no podia ser d'una altra manera, el futur estat català participarà en tots els organismes internacionals que consideri estratègics per al seu desenvolupament econòmic, polític i social, així com en tots aquells que li permetin la visibilitat i prestigi necessaris en tota tasca de diplomàcia internacional.

5. COM HO FAREM? LA TRANSICIÓ A LA INDEPENDÈNCIA.

Per encarar la situació límit que viu el país, SI proposa a les forces polítiques del Parlament de Catalunya que, des del 1989 fins avui, han votat a favor del dret a l'autodeterminació (CiU, ERC i ICV), un Acord Nacional per presentar conjuntament la Llei de Transició a la Independència aquesta legislatura i iniciar aquest procés .

text anterior: la transició a la independència.

Així mateix, SI considera positiu aconseguir el suport de totes les associacions civils que promouen la independència i l'adhesió a aquest Acord Nacional d'altres forces polítiques absents del Parlament de Catalunya però també partidàries del dret d'autodeterminació (CUP, UC – Unitat Catalana de Catalunya Nord-, Compromís, PSM...).

Per sortir de la situació crítica en la qual es troben avui els Països Catalans i constituir-nos en el que, a ben segur, serà l'Estat més pròsper de l'Europa

mediterrània i uns dels més rics d'Europa, cal impulsar una transició a la independència pautada, definida pas a pas.

L'estudi, concreció, articulació i difusió al conjunt de la ciutadania catalana d'aquesta transició a la independència és la tasca estratègica que SI assumeix per als propers anys 2012-2014 i la **contribució que vol fer SI** al conjunt de l'independentisme i del catalanisme en general. **En aquest sentit, es dissenyarà una estratègia comunicativa específica dirigida a tota la ciutadania, per mantenir la presència social del projecte d'independència i per informar de les iniciatives i avenços que es vagin produint.**

10 La transició a la independència ha de contemplar tots els àmbits que intervenen en el procés cap a la constitució de l'Estat propi o que hi seran afectats. Parlem, per tant, dels àmbits social-econòmic, lingüístic-cultural, democràtic-regeneració democràtica, territorial-infraestructures, reconeixement internacional-relació amb Espanya, independència i reunificació nacional dels 15 Països Catalans... Per tal de perfilar les implicacions en cadascun d'aquests espais temàtics, cada any organitzarem **dues Convencions Nacionals** temàtiques que permetran estudiar i concretar directament i ordenadament tots els aspectes rellevants de cada àmbit.

Una altra qüestió són les diferents fases en les quals desglossem pas a pas la 20 transició a la independència. **Des de Solidaritat Catalana per la Independència ens comprometem a impulsar des d'ara cadascuna d'aquestes fases de la transició a la independència:**

Presentarem –si és possible, mitjançant l'Acord Nacional– al Parlament de Catalunya la **Llei de Transició Nacional a la Independència per convocar el 25 Referèndum d'Independència i proclamar-la**. La Llei ha de preveure, almenys, les següents fases de transició a la independència:

30 Primer: Amb l'aprovació de la Llei el Parlament de Catalunya declararà la voluntat de la nació catalana **d'iniciar negociacions** amb la Comunitat Internacional (inclosa Espanya, si s'hi avé) sobre la via d'accés a la independència i el reconeixement internacional **del futur Estat català**.

35 Segon: **La Llei** aprovada pel Parlament habilitarà el Govern de la Generalitat a negociar amb la comunitat internacional **la via (temps i forma: referèndum, proclamació)** per accedir a la independència dins d'Europa.

Tercer: Durant el temps que durin les negociacions, el Govern de la Generalitat crearà els ministeris **o departaments** d'Exteriors,

Seguretat, Energia, Hisenda i Seguretat Social, i el Banc Central de Catalunya, que aniran desenvolupant les estructures institucionals, econòmiques i socials de l'Estat propi.

5 Quart: Paral·lelament, el Govern de la Generalitat impulsarà una **campanya nacional per explicar els avantatges de l'Estat propi**, amb l'objectiu de guanyar àmpliament un eventual referèndum d'independència o de ratificació de la proclamació d'independència, segons es pacti amb la comunitat internacional.

10 Cinquè: Finalitzada la negociació amb la comunitat internacional, i segons la via acordada, **es procedirà a la convocatòria del referèndum d'independència i/o a la proclamació solemne de la independència per majoria democràtica dels parlamentaris.**

15 Sisè: Extensió de la Independència a la **resta dels Països Catalans** mitjançant l'Assemblea de Representants de la Nació Catalana i de les majories democràtiques de les respectives institucions.

Per portar a terme aquesta transició i poder afrontar la situació límit que viu el país, SI proposa a les forces polítiques del Parlament de Catalunya que han votat a favor del dret a l'autodeterminació des de 1989 fins avui (CiU, ERC i ICV), **un Acord Nacional per presentar conjuntament la Llei de Transició a la Independència aquesta legislatura** i iniciar el procés.

En el cas que encara no es pugui concretar aquest Acord, **SI presentarà en l'actual legislatura la Llei de Transició a la Independència** per tal d'obrir el debat sobre l'Estat propi. Des de SI ens comprometem a treballar incansablement perquè:

25a) En el present i, si cal, en **el proper Parlament de Catalunya l'any 2014**, hi hagi una majoria de diputats i diputades i un Govern de la Generalitat disposats a impulsar i culminar el procés de transició a la independència.

b) S'incrementi la consciència independentista a la resta de la nació catalana per tal que hi hagi presència de diputats i diputades independentistes als parlaments del País Valencià i de les Illes el 2015, si és possible.

6. EL CREIXEMENT DE SI ÉS DETERMINANT PER IMPULSAR LA TRANSICIÓ A LA INDEPENDÈNCIA I PODER ESTIRAR EL CONJUNT DEL CATALANISME CAP A AQUESTA TRANSICIÓ

Sense el creixement de SI, la inèrcia autonomista s'imposa a la resta de forces polítiques, tot i que, de paraula, donin suport a l'autodeterminació.

Els més de 30 anys d'autonomia política i de gestió política autonomista, per part de CiU i PSC-ICV-ERC, successivament, han creat en aquests partits polítics catalanistes **uns hàbits i unes inèrcies que els dificulten enormement poder deixar de prioritzar la gestió de l'autonomia i sortir del seu entramat d'interessos, càrrecs i prebendes** per iniciar la transició a la independència. La recent negociació entre CiU i ERC amb relació als pressupostos de les retallades i l'espoliació fiscal o l'acord que mantenen sobre prioritzar l'anomenat Pacte Fiscal, o els pactes CiU-PP, en són les darreres proves.

La gestió del mentrestant autonòmic ha anat esdevenint la prioritat de tots ells. **I el mentrestant s'ha allargat indefinidament.** És simptomàtic que, quan fracassa el que hauria de ser el darrer intent d'encaix a Espanya, **sempre es treuen del barret prioritzar un nou projecte autonomista** –i, per tant, d'encaix a Espanya– abans que la independència.

Si el darrer intent per encaixar Catalunya a Espanya havia de ser l'Estatut, una vegada fracassat aquest projecte s'inventen l'anomenat “pacte fiscal”. Quan fracassi, encara ens proposaran postergar la independència fins que acabi la crisi, després la voldran ajornar fins que no s'hagi solucionat el problema del canvi climàtic, i així, si els deixem, continuarem fent voltes inacabables sobre el mateix eix autonòmic desgastat. Tot, al capdavall, per no afrontar la realitat de cara, per no endegar una veritable transició a la independència que doni el tret de sortida del procés de constitució de l'Estat propi.

En aquests més de 30 anys d'autonomia, tant els moviments socials (Assemblea de Catalunya, la Crida, Consulta sobre la Independència...) com els intents d'influir dins dels partits polítics convencionals mitjançant corrents interns o crítics han mostrat que, tot i els intents encomiables en aquest sentit, no han pogut reeixir a l'hora d'empènyer aquests partits a capgirar la seva inèrcia autonomista i fer la independència. O proclamar-la. Aquesta situació ha contrastat amb l'èxit rotund dels moviments cívics a l'hora de convèncer una majoria social de la necessitat de la independència.

Ha calgut que Solidaritat Catalana per la Independència entrés al Parlament perquè, finalment i per primera vegada, s'hi presentés una Llei de Transició a la Independència i s'introduís amb normalitat en el llenguatge polític i institucional la idea de la independència o conceptes com ara “Espanya ens roba” o la via del “tancament de caixes institucional” per fer front a **l'espoliació**

text anterior: l'espòli fiscal de l'Estat. En l'àmbit municipal, la irrupció de SI i el creixement de les CUP han potenciat la implicació dels municipis en el procés sobiranista, amb iniciatives com ara l'Assemblea de Municipis per la Independència **amb la qual SI promourà treballar estretament.**

5 En aquest context es van configurant cada vegada de forma més nítida **dos blocs polítics**: els dels **gestors de la dependència**, que es limiten a gestionar o aspirar a gestionar la penúria econòmica a canvi dels privilegis i les prebendes de sous i càrrecs que els atorga la xarxa autonomista, i **el bloc d'aquells que prioritzen la independència** i volem iniciar ja la transició per a
10 la consecució de l'estat propi.

És per això que constatem que **només un creixement substancial de la força del pol independentista que impulsa SI**, tant en l'àmbit social com al Parlament, pot arrossegar CiU, ERC i, fins i tot, ICV i sectors del PSC, a votar la Llei de Transició a la Independència, atès que serà en aquest context de
15 creixement que es veuran obligats a haver d'escollir entre la independència o el descrèdit, sense poder escudar-se en la suposada debilitat de l'independentisme o **el risc inexistent de fractura social** text anterior: risc de divisió social (val a dir: la societat catalana ja ha mostrat a bastament la seva maduresa democràtica).

20 Des de SI ens comprometem, amb l'objectiu de fer créixer l'independentisme al Parlament de Catalunya, a presentar-nos a les properes eleccions catalanes per tal de tornar a defensar al Parlament la Llei de Transició a la Independència, **si no s'ha aprovat abans**, per tal de fer-ne possible l'aprovació, per tal de posar-la en marxa. I ho farem amb voluntat de sumar i crear pol
25 independentista. Així mateix, ens comprometem a treballar per estendre la consciència independentista a la resta dels Països Catalans i per aconseguir la presència de diputats **i diputades** independentistes als parlaments del País Valencià i de les Illes.

30 7. QUÈ HEM DE FER PER CRÉIXER I ANAR AGLUTINANT LA MAJORIA SOCIAL INDEPENDENTISTA QUE JA HI HA?

*L'independentisme polític anirà aglutinant la majoria social vigoritzant a l'agenda política l'opció independentista: prioritzant l'acció independentista, demostrant la crisi de l'autonomisme i difonent
35 l'alternativa de l'Estat propi. Cal que sigui un independentisme **amb vocació de sumar**, coherent, creïble, compromès i amb coratge, i amb vocació de sumar.*

Com sabem, malgrat el creixement de l'independentisme social, l'independentisme polític només ha pogut reproduir parcialment aquesta força sociològica a les institucions.

Tot sovint els independentistes ens fem una pregunta recurrent: **per què bona part de les persones que es defineixen com a independentistes quan arriben les eleccions no voten una opció nítidament independentista?** No és una pregunta que es pugui respondre científicament, però sí que podem apuntar algunes qüestions significatives.

En primer lloc, l'aparició recent de l'independentisme a l'agenda política

10 després de la reconducció electoral de l'independentisme emergent de la fi dels 80 del segle passat cap a l'autonomisme, no ha estat fins a les darreres eleccions autonòmiques del Principat, l'any 2010, que, **s'ha tornat a posar amb força a l'agenda política i electoral la independència.** Amb la presentació de candidatures electorals que prioritzen la independència en la seva proposta política (SI i Rcat), la independència ha irromput en el debat electoral **com a opció viable i de present per solucionar els problemes del país, i s'ha articulat un nou eix electoral que impulsa la societat a haver de posicionar-se en la dicotomia independentisme/autonomisme.**

En les eleccions anteriors –1999, 2003 o 2006– cap partit catalanista no prioritzava la independència en el seu programa, i aquest fet va determinar que el **vot independentista es dispersés segons l'eix que es posava de moda i prevalia en aquelles eleccions:** nou estatut sí/nou estatut no, esquerra/dreta, continuïtat/renovació en la presidència, autonomisme/centralisme. Si la independència no era un objectiu polític pels propers quatre anys, i no el proposava cap dels partits que es presentaven, per què la ciutadania havia de votar segons aquesta lògica?

No és fins el 2010 que apareix clarament el nou **eix d'elecció electoral** independentisme/autonomisme i per primera vegada l'independentisme social ha pogut optar realment per la independència i començar a aglutinar-se políticament. El fet que la irrupció d'aquest nou eix electoral sigui recent **fa que es necessiti més temps de treball** per tal de consolidar aquest debat a l'agenda política i per tal que l'opció independentista sigui capaç d'aglutinar més sectors socials que s'expressen sociològicament en aquests termes.

Des de SI hem de continuar vigoritzant a l'agenda política aquest eix independentista per anar instant la societat a posicionar-s'hi, perquè creixi, denunciant tothora les mancances i els fracassos de l'autonomisme i posant sobre la taula l'alternativa factible i necessària: l'Estat propi que li cal al

país. Si fem la feina ben feta, també en l'àmbit electoral veurem l'eclosió de l'eix independentista.

En segon lloc, la pèrdua de la coherència: la pèrdua de la **coherència** per part dels partits polítics té conseqüències greus. Així es pot constatar recentment, amb l'experiència d'ERC: la decepció i la pèrdua de coherència i credibilitat que va significar el fet que la direcció d'ERC volgués votar *sí* o *nul* a l'Estatut i que les bases haguessin de forçar el *no*, i que, posteriorment, prioritzés l'acumulació de càrrecs mitjançant els pactes amb un PSC espanyolista, va comportar que molts independentistes pensessin que, si podia sumar, es formalitzaria un tercer tripartit PSC-ERC-ICV. Llavors van preferir confiar en CiU, amb l'objectiu de treure d'una vegada per totes l'espanyolisme del PSC del govern.

Aquest desplaçament de molts votants cap a CiU va restar forces socials a les expectatives electorals de l'independentisme compromès de SI l'any 2010.

Aquesta situació, però, no es tornarà a repetir en les properes eleccions perquè CiU ja no podrà utilitzar l'espantall del tripartit. Encara més, es constatarà el fracàs del tardoautonomisme de les direccions de CiU i ERC, que ha de permetre, ara sí, que l'independentisme compromès sumi més suports socials.

Així serà **mentre que SI mantingui en tot moment la coherència independentista**, condició que només perdria en el cas de formar governs o col·laborar amb l'autonomisme i la dependència política decadent. L'independentisme ha d'actuar amb patriotisme, compromís i coratge. Quan l'independentisme ha actuat a la manera autonomista el seu fracàs ha estat rotund.

En tercer lloc, eliminar les incerteses del procés: el procés cap a la independència genera incerteses i això ha portat molts independentistes a ajornar l'aposta decidida per l'Estat propi. Cal que la transició a la independència sigui un projecte totalment **creïble**.

La contribució de SI per superar aquestes incerteses serà mostrar la credibilitat de la proposta independentista, mitjançant **la difusió continuada i amb rigor de la nostra proposta de transició a la independència, d'articulació nacional i de model d'Estat català**. Treballarem perquè tothom qui vol l'Estat propi faci definitivament el pas i superi les pors i les incerteses que fins ara portaven a continuar apostant transitòriament per l'autonomisme i a no convertir també en vot el desig d'independència.

En quart lloc, la covardia i la corrupció han allunyat la ciutadania de la política: la covardia política i les renúncies de l'autonomisme a plantar cara a l'espanyolisme o els múltiples casos de corrupció allunyen molts ciutadans de la política i fan que desconfiïn de qualsevol projecte, incloent-hi l'independentista. Cal un independentisme amb coratge i amb les mans lliures i netes que planti cara i que recuperi la confiança dels ciutadans en la política i en la seva capacitat de canvi i transformació.

En cinquè lloc, l'independentisme ha estat sovint endogàmic: Si ha de ser un projecte de suma per la independència, obert i atractiu per a totes les persones que creuen en la necessitat d'Estat propi, i és en aquest sentit que hem de mantenir i potenciar el nostre **caràcter obert, transversal, positiu, participatiu, progressista, engrescador i amb les mans lliures**. Apostem per la regeneració democràtica i la practiquem, amb eleccions primàries i la participació d'adherits i adherides i simpatitzants a les reunions i decisions de 15SI.

8. L'ACTIVITAT DIÀRIA DE SI S'HA DE CORRESPONDRE AMB AQUESTS PRINCIPIS I VALORS PER PODER AGLUTINAR ELS I LES INDEPENDENTISTES I IMPULSAR LA TRANSICIÓ A LA INDEPENDÈNCIA

8.1 Hem de consolidar i vigoritzar en l'agenda política l'eix independentista

Cal que definim i difonem l'alternativa independentista en cada àmbit i problemàtica. Ho farem evidenciant la crisi de l'autonomisme i la seva incapacitat per generar solucions a les problemàtiques del país. En resposta, hem de presentar en tot moment l'alternativa independentista viable. En aquest sentit s'emmarquen iniciatives, campanyes i mobilitzacions com ara la presentació dels **Pressupostos de l'Estat Propi**, la campanya **Espanya ens Roba** o en defensa de **l'espai de comunicació nacional**, de **l'Escola en català...**

8.2 Som l'independentisme coherent

Si no pot, ni vol, perdre la seva coherència política que és el que els ciutadans reclamen de qualsevol opció política. Si volem fer la transició a la independència no podem alhora col·laborar a allargar per més temps l'actual etapa autonomista (ara en fase decadent). No participarem per tant en governs per a la gestió autonomista ni hi col·laborarem. O govern per impulsar la

transició a la independència o oposició i suma per la independència. Aquest és el camí que hem escollit.

8.3 Som l'independentisme creïble: definim i difonem la transició a la independència i proposem a CiU, ERC i ICV que s'hi sumin

5 Volem i hem de posar fi al màxim d'incerteses que acompanyen el procés cap a l'Estat propi i que dificulten l'aposta clara de molts ciutadans en aquest sentit. La certitud i la credibilitat del procés vindran marcades per la nostra capacitat de mostrar fil per randa tots i cadascun dels passos necessaris, en tots els àmbits, per constituir l'Estat propi. Les eines per assolir aquests objectius són
10 les **Convencions Nacionals** per la independència i, sobretot, la presentació de la **Llei de Transició a la Independència**.

Per portar a terme aquesta transició SI proposa a les forces polítiques del Parlament de Catalunya que des del 1989 fins avui han votat a favor del dret a l'autodeterminació (CiU, ERC i ICV), un **Acord Nacional per presentar**
15 **conjuntament la Llei de Transició a la Independència** aquesta legislatura i **iniciar la transició a la independència**.

8.4 Som l'independentisme compromès i amb coratge: la lluita contra l'ofensiva espanyolista i la corrupció

Sempre que calgui ens oposarem als poders fàctics que mantenen un *statu*
20 *quo* de dependència i corrupció, i mostrarem en tot moment coratge i responsabilitat. **La lluita contra la corrupció** i per la llibertat informativa, la denúncia dels tractes de favor, i la voluntat de parlar clar i, si cal, de forma contundent, són trets que ens defineixen.

Amb aquesta actitud de coratge, **SI ha de ser el partit més combatiu davant**
25 **del Partit Popular i l'espanyolisme que se'ns voldrà imposar**. Actuarem sempre en defensa de tota la nació catalana.

8.5 Som unió per la independència: **volem crear i confluïr en el pol per la independència, obert i integrat en la societat**

text anterior: volem continuar sumant i obrint-nos a la societat

30 SI ha estat capaç d'unir en un mateix projecte polític moltes organitzacions i milers de ciutadans. Solidaritat per la Independència, el PSAN, els Verds-Alternativa Verda, el PRC, Catalunya Nació Independència, Catalunya Acció i el Bloc Sobiranista Català són organitzacions que han anat sumant i constituint el projecte de Solidaritat Catalana per la Independència. En el futur hem d'aspirar
35 a continuar sumant, fent créixer el pol independentista per poder conformar una

candidatura de l'independentisme compromès a les properes eleccions autonòmiques, per entrar amb força al Parlament de Catalunya i fer present l'independentisme als parlaments del País Valencià i de les Illes

La unió d'independentistes, en abstracte, no és cap fita per ella mateixa, atès que a la pràctica pot significar acabar treballant per a fins autonomistes (com el pacte fiscal...). El nostre objectiu és la consecució de la sobirania. Per això si prioritzarà sempre allò que serveixi per a assolir-la, és a dir, **la unió per la independència**.

COMENCEM LA TRANSICIÓ A LA INDEPENDÈNCIA!

10

SABEM COM FER-HO! ANEM A FER-HO!